

A black and white close-up photograph of a woman's face. She has dark hair and is looking directly at the camera with a serious expression. Her hands are pressed against her mouth, covering her lips and chin, suggesting a sense of shock, fear, or silence. The lighting is dramatic, with strong highlights and deep shadows.

Gittemie
Eriksen

Opdaget

krimi

Af samme forfatter

Kriminalromaner i serien om Pia Holm

Bedraget (2012)

Forblændet (2013)

Forsvundet (2015)

Hævnet (2017)

Skamferet (2018)

Kriminoveller i serien med Pia Holm

Bestjålet - novelle (2013)

Bundet - novellesamling (2013)

Druknet - novellesamling (2015)

Frelst - novellesamling (2016)

Stalket (2020)

Bøgerne kan læses uafhængigt af hinanden, da hver enkelt bog har et afsluttet plot. Karaktererne udvikler sig dog fra bog til bog, og derfor giver det mening at læse dem i den skrevne rækkefølge.

Dette er sjette bog i serien om retsmedicinere Pia Holm og politikommissær Lars Andersen.

Andre genrer af samme forfatter

Hvad Du Ønsker (2012)

Genvejen til succes som forfatter (2016)

Fra roer til sukker (2017)

Kleopatras arv (2021)

Sammen med andre

StORDstrømmen antologi 2015

Os hervedefra (2022)

Indholdsfortegnelse

Prolog

1. Kapitel
2. Kapitel
3. Kapitel
4. Kapitel
5. Kapitel
6. Kapitel
7. Kapitel
8. Kapitel
9. Kapitel
10. Kapitel
11. Kapitel
12. Kapitel
13. Kapitel
14. Kapitel
15. Kapitel
16. Kapitel
17. Kapitel
18. Kapitel
19. Kapitel
20. Kapitel
21. Kapitel
22. Kapitel

23. Kapitel
24. Kapitel
25. Kapitel
26. Kapitel
27. Kapitel
28. Kapitel
29. Kapitel
30. Kapitel
31. Kapitel
32. Kapitel
33. Kapitel
34. Kapitel
35. Kapitel
36. Kapitel
37. Kapitel
38. Kapitel
39. Kapitel
40. Kapitel
41. Kapitel
42. Kapitel
43. Kapitel
44. Kapitel
45. Kapitel
46. Kapitel
47. Kapitel
48. Kapitel
49. Kapitel
50. Kapitel
51. Kapitel

52. Kapitel
53. Kapitel
54. Kapitel
55. Kapitel
56. Kapitel
57. Kapitel
58. Kapitel
59. Kapitel
60. Kapitel
61. Kapitel
62. Kapitel
63. Kapitel
64. Kapitel
65. Kapitel
66. Kapitel
67. Kapitel
68. Kapitel
69. Kapitel
70. Kapitel
71. Kapitel
72. Kapitel
73. Kapitel
74. Kapitel
75. Kapitel
76. Kapitel
77. Kapitel
78. Kapitel
79. Kapitel
80. Kapitel

81. Kapitel
82. Kapitel
83. Kapitel
84. Kapitel
85. Kapitel
86. Kapitel
87. Kapitel
88. Kapitel
89. Kapitel
90. Kapitel
91. Kapitel
92. Kapitel
93. Kapitel
94. Kapitel
95. Kapitel
96. Kapitel
97. Kapitel
98. Kapitel
99. Kapitel
100. Kapitel
101. Kapitel
102. Kapitel
103. Kapitel
104. Kapitel
105. Kapitel
106. Kapitel
107. Kapitel
108. Kapitel
109. Kapitel

110. Kapitel
111. Kapitel
112. Kapitel
113. Kapitel
114. Kapitel
115. Kapitel
116. Kapitel
117. Kapitel
118. Kapitel
119. Kapitel
120. Kapitel
121. Kapitel
122. Kapitel
123. Kapitel
124. Kapitel
125. Kapitel
126. Kapitel
127. Kapitel
128. Kapitel
129. Kapitel
130. Kapitel
131. Kapitel
132. Kapitel
133. Kapitel
134. Kapitel
135. Kapitel
136. Kapitel
137. Kapitel
138. Kapitel

139. Kapitel
140. Kapitel
141. Kapitel
142. Kapitel
143. Kapitel
144. Kapitel
145. Kapitel
146. Kapitel
147. Kapitel
148. Kapitel
149. Kapitel
150. Kapitel
151. Kapitel
152. Kapitel
153. Kapitel
154. Kapitel
155. Kapitel
156. Kapitel
157. Kapitel
158. Kapitel
159. Kapitel
160. Kapitel
161. Kapitel
162. Kapitel
163. Kapitel
164. Kapitel
165. Kapitel
166. Kapitel
167. Kapitel

168. Kapitel
169. Kapitel
170. Kapitel
171. Kapitel
172. Kapitel
173. Kapitel
174. Kapitel
175. Kapitel
176. Kapitel
177. Kapitel
178. Kapitel
179. Kapitel
180. Kapitel
181. Kapitel
182. Kapitel
183. Kapitel
184. Kapitel
185. Kapitel
186. Kapitel
187. Kapitel
188. Kapitel

Prolog

Hjertet bankede lige så taktfast som trommer i hendes bryst. Kviste og skarpe sten stak under hendes fødder, grene slog imod hendes ansigt og skoven var alt for stille omkring hende. Stilheden var værre end lyden af skrigende fugle og hylende dyr. Hun vidste, hvad den betød, og det gjorde skovens dyr også, det var derfor de var blevet stille. Den opslugende stilhed betød at rovdyret var nær.

Skulle hun forsøge at sætte farten op?

Ville det overhoved hjælpe?

Eller skulle hun forsøge at skjule sig?

Var det realistisk at tro at hun kunne dæmpe sit åndedræt nok til at han ikke kunne høre det?

Eller kunne han alligevel lugte hendes frygt på lang afstand?

Skriget vækkede skovens fugle, der baskede skræmte op, da han fik fat i hende. Hvordan kunne han bevæge sig så stille, at hun ikke havde kunnet høre at han var kommet foran hende?

Rebet stramte om hendes hænder og gnavede sig ind i hendes ben, da han trak hende gennem skovbundens grene og krat. Hun ville gerne kunne fortælle Gud, at hun var rolig og fredfyldt i dette hendes sidste øjeblik, men det ville være en løgn og præsten havde lært hende, at man ikke måtte lyve.

Det var ikke blevet det liv hun havde drømt om. Hun ville være den, der brød med traditionerne. Hun ville ikke ende som sin familie - afhængig af andres almisser og luner. Hun ville skabe et liv for sig selv. Være den, der viste vejen for andre. Hun var dygtig til at tegne, det vidste hun. Selv

skrappe Irma havde sagt det. Men hun vidste ikke, om det var noget man kunne leve af. Hvad betød det også. Det blev ikke hendes skæbne at finde ud af det. I stedet blev det hendes lod at ende sine dage her på denne kolde sten, som han havde bundet hende til.

Halvmånens kølige stråler fangede det blanke knivsblad og fik larmen i hendes indre til at forstumme. Hun vidste, at det betød, tiden var inde. Han var færdig med at torturere hende og hun ville endelig få fred. Hun mærkede endnu engang efter, men rebene strammede stadig om hendes håndled og fødder.

Der var ingen udvej.

Intet håb.

Hun kunne kun overgive sig til sin skæbne og en andens vilje. Det var ellers det hun havde lovet sig selv, hun aldrig ville. Hun ville klare sig selv, og se nu, hvor det havde bragt hende hen. Hun skulle være blevet hjemme. Skulle aldrig have bedt ham om at hjælpe hende med opgaven. Bare fordi hun ville skrive en god opgave, så hun kunne få en god karakter i skolen. Blive til noget. Hun havde givet ham anledning til alt det, han havde gjort ved hende hele dagen. Alt det hun håbede snart ville være forbi. Hendes krop kunne ikke klare mere. Hun åbnede øjnene. Ville se ham i øjnene, når han tog hendes liv.

Hun ville have skreget, hvis hun kunne, men kneblen i munden forhindrede hende i det. Hun så kniven bevæge sig gennem luften og ned mod hendes hjerte. Hendes sidste tanke var, at hvis der virkelig fandtes en Gud, ville han ikke tillade dette.

1.

De små hjul trillede hen over gulvet i et næsten mennesketomt Kvickly, mens Alissa stolt styrede direkte mod de friske jordbær.

“Jordbær, ma,” sagde hun begejstret og stillede sig på tæer foran køledisken.

“Ja, de er fine,” svarede Pia. “Vil du have røde eller grønne æbler?”

“Jordbær. Jeg vil ha’ jordbær.”

“De er alt for dyre, skat. Og de smager ikke godt endnu,” sagde Pia og lagde salat, forårsløg og tomater i vognen. “De er plukket, mens de stadig var grønne, så de kunne flyves op til os. Du skal nok få jordbær, når der kommer ude i vores egen have.”

“Er de ikke gode, ma?”

“Nej, de er hårde og sure. Hvis du har lyst til jordbær, kan vi købe nogle frosne og lave en smoothie, når vi kommer hjem?”

“Er frosne ikke sure?”

“Nej, det plejer de ikke at være.”

“Okay, ma. Hvor er frosne jordbær?”

“De ligger lige derhenne, men vi skal lige finde nogle æbler først.”

“Okay, ma, du finder æbler,” svarede hun og rullede hen mod fryseren med den lille vogn.”

Pia tog en pose røde æbler og skyndte sig efter Alissa, der allerede selv havde fundet de frosne bær. Hun havde selvfølgelig charmeret en ung mand til at nå en pose til hende. Pia smilte taknemmeligt og undskyldende til ham.

“Vi skal lige herover også,” sagde Pia og nikkede over mod vinreolerne.

En Amarone Pagus var på tilbud til 99,-. Amarone della Valpolicella, der stod ved siden af kostede 249,-. Pia tog en Valpolicella og satte ned i vognen. Det var hundrede og halvtreds kroner.

“Så mangler vi bare mælk, cremefraiche og yoghurt, kan du huske, hvor det står?”

“Jaaa!”

“Stille og roligt, skat, så du ikke kører nogen ned.”

“Ja, ja,” sagde hun og serverede det helt store tandsmil til en kvinde i halvtredserne, som hun var ved at køre ned.

“Åh, hvor er du dygtig at hjælpe din mor med at handle,” sagde kvinden og smilede tilbage til Alissa.

Hun lignede sin far alt for meget. Kunne vikle folk om sin lillefinger med sin charme. Pia lagde en pakke hakket oksekød ned i vognen og hjalp Alissa med at få de tunge kølerumsdøre op indtil mælken.

“Vil du også have yoghurt med jordbær?”

“Jaaa! Alt skal være jordbær!”

Med en fyldt vogn kørte de op til kassen. Der var ikke kø. Men det er der lige om lidt, tænkte Pia, og øste varerne op sammen med Alissa. Mens Alissa kørte ned for enden af båndet og begyndte at øse varerne tilbage i vognen i takt med at de blev scannet af kassemedarbejderen, holdt Pia øje med priserne på displayet.

“Hov, den trak da ikke rabat for rødvinen, gjorde den?”

“Nej, skulle den være på tilbud?”

“Ja, jeg synes da, der stod 99 kroner på skiltet.”

“Hmmm, den går ind til 249. Jeg ringer lige efter en fra vinafdelingen,” svarede kassemedarbejderen, en ung pige der sikkert gik i gymnasiet eller på handelsskolen og arbejdede i supermarkedet i sin fritid for at få råd til at gå i byen i weekenden.

“Ja,” skrattede en stemme i højtaleranlægget ved kassen.

“Jeg sidder med en Amarone della et-eller-andet, er den på tilbud?”

“Øjeblik,” svarede stemmen.

Pigen fortsatte med at scanne varer og så undskyldende op på Pia, da hun havde scannet den sidste.

“Vi må hellere lige vente,” sagde hun.

“Der er ved at være kø. Ved du hvad, lad mig bare betale, så kan vi ordne det bagefter,” svarede Pia.

“593 kroner og 47 øre. Er det på kort?”

“Ja tak,” svarede Pia, scannede sit kort og trykkede godkend.

I samme sekund kom en midaldrende mand halsende med en flaske rødvin i hånden.

“Hej. Var det her med noget Amarone?” spurgte han forpustet.

“Ja,” svarede den unge pige og rakte flasken op mod ham.

“Ja, den er ikke på tilbuddet. Det er den her, der er på tilbud. De stod lige ved siden af hinanden, så du har nok taget forkert,” sagde han.

“Åh, det må du undskylde,” sagde Pia og smilede forlegent til ham.

“Hvordan trækker jeg den ud?” spurgte kassemedarbejderen.

“Det kan du ikke, når betalingen er gennemført. Nu skal du se, vi gør sådan her.” Han scannede først den ene og så den anden rødvin. “Så skal hun have 150 kroner tilbage.”

Den unge pige rakte Pia en 50-krone seddel og en 100-kroneseddel, mens manden bad hende om at skrive under på kvitteringen.

“Mange tak. Det må I altså meget undskylde,” sagde Pia og stoppede pengene i frakkelommen.

“Var det en fejl, ma?” sagde Alissa, mens de kørte ud mod parkeringspladsen.

“Ja, men det var mig, der kom til at tage en forkert. Fjøllet, ikke?”

“Jo,” lo Alissa.

“Nå, lad os se at komme hjem og få lavet smoothie, inden vi skal til fest hos Lars. Jeg kunne også godt drikke en efter sådan en handletur.” Pia låste bilen op og holdt fast i stangen til flaget på den lille vogn, så den ikke trillede ind i bilen. “Kravl du bare ind, så lægger jeg varerne ind.”

“Jeg vil holde jordbærrene.”

“De er meget kolde, skat. Skal vi ikke hellere lægge dem ned, så de kan passe på mælken og yoghurten? Så kan de aftale, hvordan de bliver til smoothie.”

“Du er fjollet, ma,” grinede hun, mens hun kravlede ind på bagsædet og op på selepuden.

Pia læssede varerne ind i den foldekasse, hun havde stående bag i bilen. Da hun var færdig åbnede hun sin taske, tog sedlerne op af lommen og foldede dem pænt sammen, inden hun lagde dem ned i det lille lynlåsrum i siden på tasken.

2.

Den grove rive tegnede snorlige spor i den fugtige muld, mens bunken af visne blade og flåede grene voksede i kanten af bedet. Lars lod riven falde mod jorden, bukkede sig ned og tog et favnfuld kvas op i trillebøren. Han ville gerne have, at haven var pæn, når hele afdelingen kom og fejrede Sct. Hans.

Det var kommet bag på Lars, hvor meget han holdt af havearbejdet, der fulgte med at være husejer. I starten havde han ladet bedene gro til og blot slået græsset, når han ikke havde kunnet lokke Mikkel til det. Efter Mikkel var flyttet hjemmefra, havde Lars haft svært ved at få tiden til at gå, når der ikke var en sag på arbejdet, der optog alle hans timer. Nærmest for sjovs skyld var han en dag gået ud i haven og begyndt at klippe i træer og buske med en stor grensaks. Det havde føltes så tilfredsstillende, at han dagen efter var kørt i byggemarkedet og havde købt spade, rive og hakke. Nu kunne han stolt se ud over ikke mindre end 3 æbletræer af sorterne Guldborg, Gråsten og Rød aroma. Han havde også plantet to pæretræer af sorterne Lucas og Conference. Når han var færdig med at gøre haven forårsklar, ville han hente to sorter kirsebærtræer. De skulle stå tættest på hans tre højbede, hvor han havde plantet gulerødder, ærter, tomater og salater, som alle havde forspiret inde i vindueskarmen. Langs udhuset havde han sat en række kartofler. Han gik og glædede sig til, han kunne høste til sine egne mælkeærter. De andre på stationen havde grinnet af ham, da de opdagede, at han var blevet havemenneske, men i år ville de ikke grine af ham, når han kunne gå ud i sin have og hente sin mad, mens de

måtte betale de uhyrlige priser, supermarkederne krævede formad oven på to års Covid-19 restriktioner og Ruslands invasion af Europas største kornproducent. Priserne på brændstof var det første, der var gået amok, men priserne på stort set alt andet var hurtigt fulgt efter og havde skabt adskillige kriser så slemme, at Lars seriøst havde overvejet at anskaffe sig et par høns, en ged og et beskyttelsesrum. Især da det var kommet frem i medierne at de offentlige beskyttelsesrum, siden den kolde krigs ophør, var blevet omdannet til alt fra private boliger til arkiver og sanglokaler.

Husspektaklerne var taget til under de lange nedlukningsperioder, men de rigtige drabssager, havde de heldigvis været forskånet for i afdelingen. På landsplan var drabstallet ikke faldet i Corona-perioden, så ingen havde en forklaring på, hvorfor den var i netop deres politikreds. Det betød dog ikke, at afdelingens personale havde været arbejdsløs, langt fra. En del folk havde hjulpet andre afdelinger, der havde rigeligt at se til, og den tilbageværende hårde kerne havde taget sig af VOV - vold, overfald og voldtægtssager.

Lars tog fat i trillebørens håndtag og kørte hen til bålpladsen, hvor han havde læsset det andet kvas af. Det ville blive et imponerende Sct. Hans bål.

3.

Bålet gnistrede lystigt og æslet brølede i baggrunden, da de første deltagere til aftenens fortælling kom dryssende ned ad skovstien. Bjørn Steensen tørrede hænderne i den klud, han havde liggende på træstubben. Han havde været i fortidsmindeskoven de sidste to timer for at gøre klar til en hyggelig aften. Da han blev interviewet af journalisten i sidste uge, havde han lovet et opgør med ensomheden, der havde fået et fast tag i store dele af befolkningen under de seneste nedlukninger, og med den frygtelige tradition Sct. Hans havde været siden hekseforfølgelserne, og i stedet inviteret til en hyggelig aften om bålet. Han ville underholde med mere eller mindre lokale historier om glemte naturfolk og andet godtfolk. Han trak forsigtigt pladen med fladbrød væk fra ilden. De sprøde brød skulle knækkes i mindre stykker, så gæsterne kunne dyppe dem i den ramsløgspesto, han havde lavet tidligere på dagen. Det skulle ikke være det store, bare en lille snack, de kunne nyde, mens han fortalte historier. Hans indstilling så ud til at belønne sig. Der var over tredive tilmeldte til aftenens udendørs fejring.

“Hej Bjørn” Henrik klappede ham på skulderen og tog straks plads på stubben ved siden af ham.

Bjørn havde dækket de grove stykker træ med lammeskindspels, så det var behageligt at tage plads omkring bålet. Akkurat som, han forestillede sig, man havde gjort gennem årtusinder.

“Henrik, godt du kom.” Han så op og ned ad ham. Han var i en mørk rød kjortel med læderbælte om livet og løse hørbukser. “Godt”. Bjørn kunne godt lide, at det var så

autentisk som muligt. De skulle tilbage til den tid, før kristendommen ødelagde alt. Han var selv i mørkegrøn uld, en filtet hue og hjemmesyede lædersko.

“Der er mange mennesker på vej.”

“Er der?”

“Ja, ja. Jeg overhalede dem herved ad. De går stille og roligt og nyder turen, tror jeg.”

“Du, kan du ikke hente lidt mere brænde?”

“Jo, har du ikke nok?”

“Nej, det går stærkt nu, synes jeg. Men du skal nok et stykke ind i skoven, for jeg har allerede samlet alt det, der ligger tættest på.”

Han nikkede og løb ivrigt afsted.

“Bjørn! Det ser godt ud!” Tove berørte let hans arm, da hun stillede sig ved siden af ham.

“Ja, jeg har også været igang hele dagen.”

“Det bliver spændende, hvor mange der kommer.”

“Ja, Henrik sagde, der var mange på vej.”

“Ja, nogen er dér da.” Hun trak lidt på det.

“Hvorfor er du kommet, Tove?” Han rettede sig op og hilste på et par, der var på vej ind gennem lågen.

“Jeg ville se, hvad det nu var for noget fjollet noget, du havde fundet på.”

“Det er ikke fjollet, hvorfor siger du dét?”

“Hej Sven!” Hun havde hurtigt fundet en anden at kaste sin opmærksomhed på.

Det undrede ham, at hun var mødt op, for hun plejede kun at kritisere hans fortællinger og mente, hun nærmest havde patent på historierne om de små skovalfer og trolde. Men man kunne ikke tage patent på historien, ikke engang selv om man hed Tove Kjær og stammede fra en velhavende familie på Sydfalster. Hvis hun ville have noget for sig selv, så skulle hun tage at holde sig til stranden eller Odden. Skoven var hans område og han havde boet her længe, før hun valgte at vende hjem fra Frankrig.

“Er der nok her, tror du?” Henrik var tilbage med favnen fuld af brænde. Han smed det på jorden foran sig.

“Ja, lad os se, hvor længe det holder.” Bjørn bukkede sig ned efter et stykke af en kraftig gren og smed det på bålet. “Ræk mig lige kluden, der var noget klistret på.”

Henrik kastede kluden og satte sig på træstubben. Bjørn stivnede, da han så kluden blev rød, der hvor han tørrede sin hånd. Det lignede blod.

“Hvor fandt du det brænde, Henrik?”

“Nede ved de store sten.”

“Vis mig det lige.”

“Men skal vi ikke til at starte?”

“Der er stadig mange på vej, så vi kan godt nå det.” Han viste ham kluden. “Det ligner blod.” Bjørn nikkede til en gruppe, der i det samme tog plads ved bålet.

“Går du?”

“Jeg skal bare lige have styr på noget. Vi begynder om ti minutter. Tag endelig for jer af brød og ramsløg.” Han småløb efter Henrik for at indhente ham.

Han havde formentlig taget et stykke træ et sted, hvor en ræv havde fortæret et byttedyr.

Henrik løb forbi hulvejen og ned mod området med de mange småhøje og pegede hen mod kredsen ad sten, der stod i forlængelse af småhøjene.

“Det var i området hér, jeg fandt det stykke brænde, du spurgte til.” Henrik hev efter vejret og bukkede sig forover, så han kunne hvile hænderne på sine knæ.

Området bestod af en delvist ødelagt langdysse, hvor kammeret var bevaret. Til sin overraskelse så han, at der var lagt en dæksten over. Den havde ellers manglet lige så længe, man havde gået op i at bevare fortiden. Der var tegn på sprænghuller i nogle af stenene fra en tid, hvor det nu fredede område, havde været brugt til stenbrud.

Bjørn gik helt hen til de store sten, og som han nærmede sig, kunne han tydeligt se det. Blodet. Det var størknet nu, men det var løbet hen over dækstenen og dryppet ned på

jorden. Han kendte ingen rovdyr i de danske skove, der kunne nedlægge så store byttedyr, at de kunne bløde i de mængder.

“Det må være en jæger, der har slagtet et rådyr her.”

“Der er da ikke jagtsæson nu.” Henrik samlede en lang kæp op og begyndte at fægte med den ud i luften.

“Nej, det er der ikke.” Der måtte være en logisk forklaring. Bjørn kunne bare ikke komme i tanke om nogen. “Lad os se at komme tilbage til de andre. Vi skal have gang i historierne.”

“Ja. Fortæller du den om Trolden Fons?” Henriks øjne lyste op, da han nikkede ja.

“Hvor bliver I af?” Kurt kom traskende imod dem med piben i mundvigen. “Vi sad og blev urolige for jer. Har du skåret dig, Bjørn?”

“Nej, hvorfor spørger du om det?”

“Jeg så kluden med blod på.”

“Nåh, det er ikke mit.”

“Polle, kom her.” Kurt rynkede panden, da hunden ikke straks adlød og kaldte et par gange mere, før han klatrede uden om sten og høje for at komme hen til sin hund. “Du plejer da at være bedre til at adlyde, Polle.”

Bjørn fulgte efter ham hen mod de store sten, som han lige havde forladt. Hunden reagerede på noget. Måske lå der er rådyr og led.

“Det er, som om den har fået fæerten af noget.”

“Jeg tror, der er en jæger, der har slagtet en buk. Det er dét blodet stammer fra,” sagde Bjørn med større sikkerhed i stemmen, end han følte.

“Du skal komme her, når jeg siger det.” Kurt flåede i hundens halsbånd, men den knurrede ad ham og rev sig løs. “Hvad fanden...” Kurt standsede op og satte sig på hug foran kammeret, der var bevaret i denne dysse. “Der ligger noget derinde.”

“Et dyr?” Bjørn bukkede sig ned for at se ind gennem sprækken.

“Det ligner ikke et dyr.”

“Henrik, lån mig den kæp dér.”

“Det er min, du kan finde din egen.”

“Henrik! Du får den igen.”

“Okay, okay, men du låner den kun så.” Modvilligt kastede han kæppen til ham.

Bjørn stak kæppen ind gennem sprækken og forsøgte at skubbe det, der lå derinde tættere på, men det rokkede sig ikke ud af stedet.

“Her.” Kurt rakte sin mobiltelefon frem. Han havde tændt for blitzten, så de kunne bruge den som lygte.

Bjørn udstødte et forskrækket gisp, da lyskeglen faldt på en menneskehånd. Kurt maste sig hen, så han kunne se. Han trak lygten væk, da Henrik også ville se, og slukkede for blitzten.

“Jeg ringer til politiet.”

4.

Den seneste uges havearbejde stod i flammer på bålpladsen og folk hyggede sig i små grupper rundt i haven og på terrassen. Det var godt endelig at kunne være samlet. Det glædede Lars at se hans medarbejdere i festligt lag sammen med deres ægtefælle eller kæreste og børn. Det var flere år siden de havde kunnet afholde personalearrangementer, så den fik fuld gas med kulørte lamper og musik på anlægget.

“Den gør det da meget godt, den grill dér.” Leif rakte sin halvtomme øl frem til hilsen.

Lars gengældte, mens han vendte pølser med en tang.

“Den var dæleme også dyr.”

“Og når du siger dyr, så ved vi jo alle godt, at det er Bilka priser, du taler om.” Han lo og Joachim stemte straks i, ivrig efter at passe ind. Knægten var dygtig til alt, der indbefattede en computer, men humor havde han ikke. Joachim Kjærsgaard havde været i afdelingen i flere år nu, alligevel synes Lars ikke han kendte ham en skid bedre, end den dag Ulven kom slæbende ind med ham. Han var dygtig, bevares. Fem år i Rigspolitiets Cyberkriminalitet Afdeling havde bestemt sat sine spor på den tidligere hacker, der allerhelst ville hjælpe til i marken. Lars måtte skubbe godt på for at få ham til at agere køber under Josephine-sagen, men det havde givet ham blod på tanden. Så meget, at Lars havde været nødt til at kalde ham til en kammeratlig samtale for at forklare ham tingenes tilstand. Han havde masser af folk, han kunne sende i marken, men ikke andre, der kunne hacke en computer eller spore en mobiltelefon. Derfor var det vigtigere at han blev siddende på sin flade røv på stationen og holdt Britt med selskab. Joachim havde

medbragt en gravid kæreste, og hun var det første tegn, han havde set på, at knægten havde et liv uden for politistationen.

“Så er der flere pølser,” råbte Lars ud over haven.

Rune kom straks med sin tallerken og bad om to mere. Lars havde ikke tal på, hvor mange han havde nedsvælget i løbet af aftenen, men det måtte jo kræve noget energi at være blevet far igen. Lars så over på Britt, der sad og ammede ved siden af Pia. Britt var først lige vendt tilbage fra endnu en barsel, og han var lykkelig for, at der ikke havde været nogen større sager, mens hun havde været væk. Det havde været rigeligt at skulle håndtere afdelingens voksende administrationsbyrde sammen med en vikar; en drabssag havde han aldrig magtet.

Lars brugte pølsetangen til at åbne en ny øl og skulle lige til at sætte den til læberne, da hans mobil ringede i bukselommen. Enten var det Mikkell, der kedede sig i storbyen og alligevel hellere ville holde Sct. Hans med sin gamle far, eller også var det fra stationen og så kunne det kun betyde én ting. Det var stationen, kunne han se, da han tog den.

“Ja, det er Lars Andersen.”

“Det er vagthavende. Mulig 237.”

“Drab?” Et drab? Efter så lang tid? Havde han ligefrem tiltrukket det ved at tænke på, hvor længe det var siden afdelingen havde haft med drab at gøre? “Hvor?”

“I noget der hedder Fortidsmindeskoven ved Halskov Vænge.”

“Okay. Hvem er derude?”

“Karlsen og Nielsen.”

“Godt. Vi kan være der om tyve minutter.”

“Tak. Ved du, hvor Pia Holm er? Hun svarer ikke sin mobil.”

“Ja, hun er her hos mig. Vi holder afdelingsfest. Nogen har et liv uden for arbejde.” Lars vidste godt nok ikke, hvem det var, for de fleste politifolk var styret af deres arbejde.

“Skal jeg sende en vogn?”

“Nej, jeg har kun nået at drikke en øl, så jeg kører.”

“Jeg skal måske lige fortælle dig, at der er mange mennesker derude. Der bliver holdt et Sct. Hans arrangement.”

Alle festede for tiden. Det var, som om de to års holden afstand og isolation skulle udviskes en gang for alle.

“Tak, for at du siger det.” Lars lagde på og så over på Pia. Hun sad med Alissa på skødet og grinede sammen med Britt. “Leif, vi skal afsted.”

“Fandens også. Jeg går lige ind og pisser.” Han bundede sin øl, stillede den tomme flaske ved grillen og gik ind i huset.

“Skal jeg tage med,” spurgte Joachim med håb i stemmen.

“Nej, det er i fortidsmindeskoven, så der er nok ikke så meget teknik, men hvis du vil holde skansen her. Kan du overtage grillen?”

Han lyste op som en nordmannsgran juleaften og tog tangen. Ingen pølser ville få en chance for at brænde på.

“Du kan overtage denne her. Jeg har ikke drukket af den.”

Joachim tog imod øllen og holdt den op til hilsen, inden han vendte al sin opmærksomhed mod pølserne på grillen.

Lars gik hen til Pia og klemte hende på skulderen. Hun så op og hendes blik blev alvorligt. Han nikkede.

“Britt, kan du holde øje med Alissa? Jeg lægger hende ind på sofaen.”

“Selvfølgelig. Vi bliver i hvert fald et par timer endnu. Jeg kan blive tilbage med de små, så kan Rune tage Elias, hvis han stadig er vågen til den tid.”

“Tak, jeg kan også sige det til Didi.” Hun så ned mod det lille bål i haven, hvor Dimitri Doskowski stod og talte med Kim. “Jeg tager kun findestedsundersøgelsen i aften. Hvem ved, måske når vi tilbage og ser det store bål.” Hun rejste sig op og gik op mod terrassen.

Lars åbnede terrassedøren helt, så Alissas hoved ikke ramte imod kanten. Han fandt et tæppe, mens Pia lagde Alissa ned. Hun drejede sig om på siden og trak de lange

ben op under sig, så hun kun fyldte en enkelt siddeplads i sofaen. Lars rakte hende tæppet, som hun lagde godt ned om Alissa.

“Hvad drejede det sig om?” spurgte Pia, mens hun rettede en hårlok på Alissa.

“Der er fundet en død kvinde ude i Halskov Vænge.”

“Okay. Jeg har heldigvis mine ting med.”

“Er der plads til det i bilen sammen med alt det du havde med?” Pia og Doskowski havde haft en masse stole med, for Lars havde ikke nok havemøbler til hele afdelingen med familie.

Lars var ikke meget for et besøg af den dømte forbryder, men Doskowski havde indgået en aftale med Justitsministeriet, som havde sluppet ham fri, mod at han sladrede om større fisk. Så Lars måtte erkende, at hvis han ville se Pia, fulgte Doskowski med som doping til en cykelrytter.

Hun standsede med hænderne i siden og så op på ham.

“Har du ikke set min nye bil?” Hun trak nøglen op af jakkelommen og lod den dingle foran ham.

“En folkevogn?”

Hun nikkede og trykkede på fjernbetjeningen. Lars så hen mod de blinkende lygter på den store Touran, der holdt i indkørslen.

“Hold da op, jeg troede det var Britt og Runes.”

“De har også en, den holder dér.” Hun pegede hen på en mørkegrå Touran, der holdt længere henne ad vejen.

“Så I har begge en Touran?”

“Ja, og ved du hvad, vi købte den samme weekend uden at vide, at den anden havde købt.” Hun lo. “Så vil du køre med?”

“Har du ikke drukket?”

“Nej, jeg har en datter, hvis du ikke har opdaget det.”

Det havde han. Han havde næsten været med til fødslen. Han havde også opdaget, at hun blev mere og mere en skygge af sig selv. Pia havde altid været en flot kvinde og på

mange måder, var hun det stadig, selv om hun tydeligvis totalt havde opgivet at tage sig af sig selv. Det gjorde altid Lars så trist, når han så kvinder, der opgav, og han havde aldrig troet, at Pia ville blive en af dem. Hendes naturlige skønhed skinnede stadig igennem, selv om de lange lokker var tørre og trevlede, hendes former var blevet mere fyldige og tøjet løsere.

“Af den grund kunne du vel godt nyde en øl eller et glas vin rosé.”

Hun rystede på hovedet.

“Alkohol og børn er en dårlig kombination.”

Han var bestemt ikke uenig. Lars havde ikke tal på, hvor mange gange han var kommet ud til konflikter, hvor børn var kommet i klemme mellem fordrukne forældre.

“Jamen så lad os da køre i den nye bil.” Han vinkede til Leif, der i det samme kom ud fra huset med tissehullet åbent. “Leif...” Lars pegede ned mod sit eget skridt.

Leif så ned på sine bukser og smilede så, mens han trak lynlåsen op. Måske var Leif mere bedugget, end han havde lagt mærke til. Skulle han hellere have taget Ulla med?

“Er du i stand til at tale med vidner, Leif?”

“Ja, ja, det går fint.” Han gik hen til bilen og ledte efter dørhåndtaget.

“Leif, jeg tror det er en dårlig idé. Jeg tager Ulla med i stedet.”

“Det må du da også selv om.” Han vinkede opgivende mod ham og slentrede om i haven.

“Pia, jeg finder lige Ulla i stedet.”

Pia nikkede og startede motoren.

Lars fulgte efter Leif og så rundt i haven. Hvor var Ulla? Dé. Hun sad ved det lille runde havebord nede i hjørnet ikke så langt fra bålet i tæt samtale med Louise.

“Ulla, vi har fået en sag ind. Vil du køre med?”

“Nu? Du plejer da at tage Leif med.”

“Ja, men han er ikke rigtig i stand til at tale med vidner lige nu.” Han så op på Leif, der kæmpede med at få kapslen

af endnu en øl. Han plejede da ikke at drikke så meget. Han måtte huske at få en snak med ham i morgen. Ulla fulgte hans blik og rejste sig. Hendes blik hvilede et kort øjeblik på Louise, inden hun fulgte efter ham.

“Hvor skal vi hen?”

“Østfalster.”

“Det er sgu et vidt begreb.”

“Halskov Vænge.”

Hun nikkede.

“Hvem kører?”

“Pia, hun har ikke drukket. Har du set hendes nye

bil?”

“Har hun fået ny bil allerede?”

“Allerede? Folkevognen?”

“Ja, den har hun da haft længe.”

Nå, så var det ikke så underligt, at Pia troede, han vidste det. Han vinkede til Joachim, da de gik forbi ham og kastede et blik på terrassedøren. Han kunne godt se, at det var et lortejob for en enlig mor.

5.

Allerede da Pia trak ind langs vejen, var det tydeligt, at der foregik noget usædvanligt. Der holdt biler alle vegne og foran indgangen til fortidsmindeskoven holdt to politibiler med blinkende sirener. Det blå lys kastede uhyggelige skygger på træerne.

Da hun steg ud, kunne hun se lys fra projektører inde i skoven og ville gå i lysets retning, men Ulla trak hende i den modsatte retning.

“Skoven er indhegnet, så vi er nødt til at følge stien.”

Stien var oplyst af de udendørs stearinlys med aluminiumshætte, som ethvert supermarked bugnede af på denne årstid. Der stod et lys med fem meters mellemrum, hvilket var nok til at orientere sig, men ikke til at se, hvad der foregik. Et godt stykke inde i skoven kom de til en rød låge. Her stod en betjent og ventede på dem.

“Findestedet er denne vej. Vidnerne venter længere inde ved museet.”

“Lad os se findestedet først,” sagde Lars.

De fulgte efter betjenten ind gennem skoven i retning mod de kraftige lys.

“Hvem fandt hende?” Lars så på betjenten.

“Der er noget Sct. Hans arrangement her. Det var ham, der står for det og et par andre. Den ene havde en hund, der fandt hende.”

“Ved du, om det er et sted, der kommer mange mennesker?”

“Han fortalte, at der ikke kommer så mange ved de beskadigede langdysser. De fleste går ikke længere end til

den restaurerede dysse, som der jo har været en del fokus på i forbindelse med programmet Danmarkshistorien.”

“Hvorfor?” spurgte Pia og lod modvilligt Lars tage hendes tunge taske og hjælpe hende over de ujævne stenbunker.

“Fordi museet har fået indspillet nogle små historier, der passer til forskellige historiske steder. Fortidsmindeskoven med den velbevarede langdysse var den første.”

“Du ved meget om historie.”

“Nej, men min kone arbejder på museet. Det var en stor ting, så jeg har ikke kunnet undgå at høre om det.”

Der var ved at være mørkt i selve skoven, og Pia var flere gange ved at falde over en gren eller en sten.

“Ja, der er mange gamle gravsteder her. Hele området er fyldt med dem.”

“Hvornår er de fra?”

“De er omkring 3.000 år gamle.”

“Har der været gravet i nogle af dem?”

“Ikke umiddelbart, men det er svært at se i tusmørket. Jeg tror, vi bliver nødt til at foretage sådanne undersøgelser i morgen, når det er lyst. Det er derhenne.”

Der var egentlig ikke så meget at tage fejl af. Fire store projektører oplyste de store sten, som var det Parken under en fodboldkamp. Pia kantede sig mellem de store sten og stoppede et øjeblik, da hun fik øje på den døde krop. Den lå inde i en hule af sten. At dømme efter blodet på de store sten, var hun blevet dræbt, mens hun lå på en stor, flad sten oven på en cirkel af større sten. Nærmest som om man havde lavet et stort bord med høje sten som bordben og en stor flad sten som bordplade.

Pia satte tasken fra sig og satte sig på hug foran hullet mellem stenene. Hun bad en betjent om at holde en lygte, så hun kunne se, hvor projektørerne ikke rakte. Det var en stor pige. Måske tolv år. Der manglede lunser af hendes muskler og hud. Sikkert fordi vilde dyr havde spist af den døde krop.

“Ræk mig mit kamera.”